

Egyetem

A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

Monográfia az egyetemi ifjúságról

Eppen öt hónapja annak, hogy lapunk hasábjain beszámoltunk az elmúlt esztendő októberében Debrecenben első alkalommal megrendezett Országos Ifjúságmozgalom-történeti Diákszeminariumon elhangzott elképzelésekről, tervekről. A résztvevőkkel akkor folytatott beszélgetésekből megtudhattuk: a KISZ KB és az MSZMP KB Párttörténeti Intézetének közös új kezdeményezése régóta megoldásra váró feladat elvégzését célozza. Nevezetesen, a hazai — elsősorban haladó — ifjúsági mozgalmak közel hat évtizedre visszatekintő történetének feldolgozását. A kutatómunka annál is inkább indokolt, minthogy kevésbé ismert, java-részt kidolgozatlan témáról van szó. Minden további késedelmeskedés pedig megnehezítené a forrásanyagok feltárását, s a szemtanúk felkutatását.

Közös történelem

Az említettek miatt is a november óta eltelt néhány hónap inkább csak a felkészülés időszakára lehetett, amelynek első fontos állomásait a leírt forrásanyag áttekintése és rendszerezése jelenti. Ennek érdekében az Egyetemi Könyvtár munkatársai már a múlt év decemberében megkezdték az egyetemi ifjúsági mozgalmak általános történeti irodalmának összeállítását és annotált cikkbibliográfiájának az elkészítését. Dr. Hegyi András, a JATE Bölcsészettudományi Karának adjunktusa az előkészületekkel kapcsolatban arról tájékoztató bennünket, hogy a diákszeminariumon meghirdetett akció keretében a közeljövőben közös kutatócsoportot hoznak létre. Ez készíti el a három szegedi felsőoktatási intézmény, a József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főis-

kola ifjúsági mozgalmainak több mint fél évszázados múltját magában foglaló monográfiát. A tudományos igényű mű témavá-
latát februárban állították össze.

Mielőtt azonban a készülő írásmű tartalmáról beszélünk, érdemes néhány szót szentelni arra is, mi indokolja a közös történetkutatást?

Talán kevesen tudják mai hallgatóink közül, hogy a JATE és a SZOTE keletkezésétől 1954-ig egyetlen egyetemet alkotott, az 1928-ban megalakított főiskola pedig a felszabadulás előtt az egyetemmel közös politikai vezetés alatt működött. Az említett oktatási intézmények mindig is fontos szerepet töltek be egy-egy korszak általános és kulturális politikájában, s ennek részesei voltak az ifjúsági mozgalmak is. A monográfia újabb lépés lehet így a hagyományok feltárásában, megőrzésében.

A történelmi jellegű kutatás résztvevői — mint dr. Hegyi András elmondotta — nem csupán az egyetemi-főiskolai mozgalmak progresszív vonulatainak megvizsgálására szorítkoznak, inkább a teljesség igényével kívánják elvégezni a munkát. A műben a szerzők bemutatják és elemzik az egyetemi nevelési koncepció és ideológia változásait is az elmúlt évtizedekben. A monográfia fejezeteiben szó lesz az egyetemi-főiskolai fiatalság korszakokénti társadalmi-politikai küzdelmeiről, irodalmi-kulturális, kollégiumi és sportmozgalmairól, valamint a hallgatók életmódváltozásairól.

Visszaemlékezések, interjúk

színesítik továbbá az írásművet. Bár a levéltári és a sajtóforrásanyag szinte teljesen rendelkezésre áll, mégsem nélkülözhető az idősebb, illetve középső gene-

rációba tartozók megkérdezése. Mint a korábbi mozgalmak aktivistái elbeszéléseikkel ők is hozzájárulhatnak a kutatómunka sikeréhez. Az anyaggyűjtő munkában természetesen részt vesznek a tudományos diákkörökben tevékenykedő hallgató is. Az eredeti elképzelés szerint ugyanis diákok végezték volna a kutatást, a monográfia elkészítése azonban képzett szakemberek közreműködését is igényli. Az oktató-szerzők — a történeti és tudományos szocializmus tanszékek, valamint a SZOTE Marxizmus-leninizmus Intézetének dolgozói — többsége korábban maga is aktív tagja volt az ifjúsági szervezeteknek. Sokan közülük helytörténeti kutatásokkal foglalkoznak. Így az érzelmi kötődés, a személyes részvétel is indítéka munkájuknak.

1980-ra — könyvben is

Az utolsó kérdésünk az elmondottak alapján — annál is inkább, mivel az országban egyedülálló vállalkozásról van szó — csak az lehet: mikorra várható a monográfia megjelenése?

Mint a kutatócsoport irányítójától megtudtuk, az előkészületek jól haladnak. A JATE Rektori Tanácsa, párt- és társadalmi szervei biztosítják az alkotómunkához szükséges feltételeket. Várhatóan a közeljövőben kerül sor a három felsőoktatási intézmény képviselőiből összeállítandó közös szerkesztő bizottság megalakítására, továbbá a szerződés megkötésére. Amennyiben néhány héten belül az érdemi kutatómunka is megkezdődhet, a következő esztendő végéig elkészül a monográfia kézirat, s az értékes történeti tájékoztatást adó könyvet 1980-ban kaphatják kezükbe és olvashatják az érdeklődők.

(szalay)

Meleg, belvárosi szobában, egyedül

(2. oldal)

Ifjúság az ifjúságnak

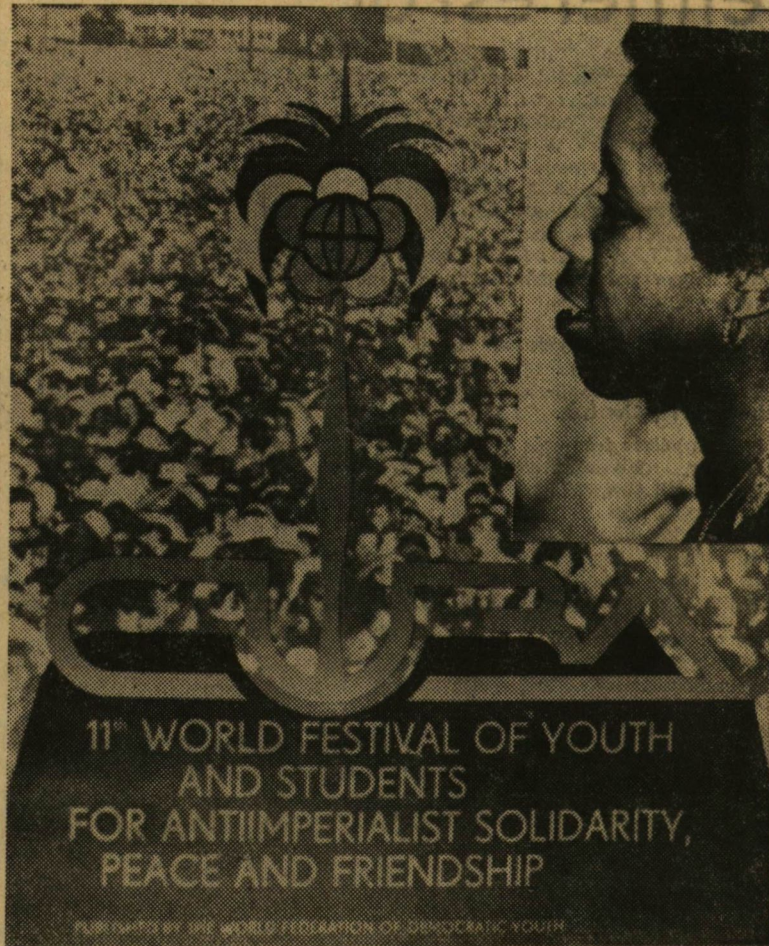
(4. oldal)

Félhomályban a disco

(6. oldal)

Csak a zöldségestől?

(6. oldal)

11th WORLD FESTIVAL OF YOUTH AND STUDENTS FOR ANTIIMPERIALIST SOLIDARITY, PEACE AND FRIENDSHIP

Kubai hét a Hermanban

A nyáron Havannában megrendezésre kerülő Világifjúsági Találkozó alkalmából a kollégiumunkban lakó kubai hallgatók felejthetetlen hetet rendeztek számunkra február 13. és 18. között.

Az előcsarnokban elhelyezett VIT-ládában gyűltek össze a magyar hallgatók kérdései Kubával és a VIT előkészületeivel kapcsolatban. Nagy érdeklődés kísérte az ezt követő hétfő esti beszélgetést, ahol kubai barátaink az összegyűjtött kérdésekre válaszolva meséltek országuk életéről, szokásairól. Kedden este hangulatos zene és diavetítés kíséretében folytatódott az ismertetés Kubáról.

A kollégiumi szakszereplők csapatai már jó előre „irodalmaztak” a csütörtök esti vetélkedőre, s bizony jól jártak, hogy meghallgatták a kollégiumi rádió kubai műsorát és a hét eleji estét is a társalgóban töltötték. A vetélkedő csapatok tagjai rázó kérdéseket kaptak Kuba történelméről, politikai-, gazdasági-, kulturális-, sportéletéről; földrajzából és az eddigi VIT-ekről. Eduardo Quesada játékevezető, a zsüri és a népes nézősereg szurkolt az öt vetélkedő csapatnak, amelyek kö-

(Folytatás a 2. oldalon.)

NŐNAPI LEVÉL

Drága ÉVA!

Mindenekelőtt elnézést kell kérnem igen hosszú hallgatásomért. (Ha jól emlékszem, utoljára éppen egy esztendője találkoztunk ilyen meghitt hangulatban néhány órányi szóváltással.) Biztos Te is emlékszel, csaknem egész délután bújjócskát játszottunk, bár többször is egymásba botlottunk. Először a Csemegeben, majd az illatszerben, ahol édesanyádnak vásároltál. De összejöttünk a virágüzletben is. Bájos mosollyal figyelted amint a férfiak leplezetlen izgatottsággal válogattak az előre elkészített csokrok között. Azután egyszuszra bejártad az összes ruha- és cipőüzletet, s egy kicsit örültél is annak, hogy szinte minden eladó Veled foglalkozik. Végül a Marx téren vettél egy khaki-színű farmerszoknyát, s délután már arról panaszkodtál, hogy ez a vásárlásod sem sikerült valami nagyon jól...

Délután ugyanis már végre együtt lehetünk. Én viraggal kedveskedtem Neked, és habos kávét ittunk a Virágban. Még most is magam előtt látom, fehér áttetsző blúz és térdközépig érő türkizkék szoknya volt Rajtad, harisnyanadrágodon kajánul végigfutott egy szem. Emiatt talán kicsit nyugtalanabbnak is tűntél a szokottnál, bár igyekeztem jól leplezni, hogy felfedeztem ezt az apró hibát. Persze, értettem én nagyon is jól, Számódra a tökéletesség jelenti a legtöbbet. No, nem, ezzel nem azt akarom mondani, hogy hiú lettél volna. Távol áll tőlem, hogy akár csak picikét is megsértsenek ennek feltételezésével. Különösen nem céloz ez a mai napon, a Te napodon, drága Éva.

Szerencsére hamar túltetted Magad pillanatnyi zavarodon, s annyira magával (magaddal) ragadó volt, ahogy a barátnődről beszéltél. Sosem gondoltam volna, hogy nő ilyen csodálattal

képes mesélni egy másik nőről — mégha a legjobb barátnője is. Különösen az tetszett, ahogy a gyermekének születését irtad le. Igaz, túlságosan együttérezni nem tudtam vele, erre csak Te lehettél képes, drága Éva!

Utóbbi leveleiddben nem írtál róla (igen, Róla)! Természetesen nem kívánlak megfedni ezért, de akkor, ott a Virágban méltán gondolhattam úgy, nagyon sokat, a mindent jelenti Számódra. Olyan erősen fénylett, csillogott a szemed, amikor elmondtad nekem kapcsolatod történetét. S tudom jól, a csillogást egyáltalán nem az a kis konyak okozta, amit a habos kávé után rendeltünk, mondván: erre a napra, a Te napodra, aranyos Éva, koccintani kell. Epp ezért ne vedd tolakodásnak merészségemet, ha most megkérlek, írd Róla — a Ködkirályról, miként Magadban elnevezted.

De hagyjuk a kényes témákat! Nagyon örültem annak, hogy beszámoltál a Tiéidről, az otthoniakról. Remélem, most már rendbe jötték a dolgok, és valamennyien egészségesek. Ha újra otthon leszel add át nekik üdvözléteket, édesanyádnak pedig e napra való összes jókívánságaimat.

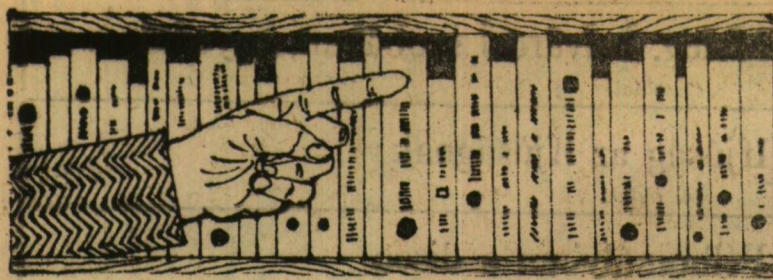
Drága Éva! Azt hiszem, nagyon szerencsés csillagzat alatt születted! Hogy miért írom most ezt? Nos, az első munkahelyedre gondolok, hogy sikerült olyan emberekkel találkoznod ott, akik mentesek minden alantas szándéktól...

Kedvesem, most már zárom soraimat. Szeretném, ha továbbra is részletesen írnál az életedről, hiszen abban bizonyos lehetsz, hogyha máskor nem, jövő ilyenkor én is rászánom magam a levélíráásra.

S elnézést kérem, hogy most csupán így, szavakban nyújtom át Neked a megérdemelt virágcsokrot...

Sz. Z.

Egy szociológiai felmérésről

Egy héten keresztül találkoztunk a Délmagyarország hasábjain a cikksorozattal, amely arra kívánt választ adni: *Hogyan élnek a szegedi termelőszövetkezeti tagok.* A szerzők — dr. Papp Ignác, az Állam- és Jogtudományi Kar docense, dr. Szentimri László, a JATE Központi Könyvtára főmunkatársa — természetesen csupán érinteni tudták azokat a legfontosabb összefüggéseket, amelyek a közel 3 és fél ezer szegedi termelőszövetkezeti tag munka- és életkörülményeit jellemzik.

Az empirikus felmérés 1976-ban kezdődött, alapvetően kérdőíves módszer alkalmazásával, de az összetettebb kép kialakítása kedvéért sor került pl. dokumentumelemzésre is. (Jelentős szerepük volt ennek a munkának elvégzésében a jogi kar hallgatóinak is.)

Az adatok feldolgozása után — amely az egyetem Kibernetikai Laboratóriumának irányításával történt — egy rövid összefoglaló jelentés született, elsősorban abból a célból, hogy a városi pártbizottság ezeket képet nyerjen arról a helyzetről, amely a szegedi termelőszövetkezeti tagok életmódját (bármilyen sok vita is folyik e fogalom körül) jellemzi. Végül egy 130 oldalas tanulmány összegyűjtötte a felmérés teljes anyagát.

Melyek azok a legfontosabb következtetések, amelyekre a vizsgálat felhívta a figyelmet? Összefoglalóan az, hogy Szeged, a nagyváros — ahogyan erre már a korábbi irodalom, elsősorban Erdel Ferenc úttörő jellegű munkássága alapján rámutatott — meghatározó szerepet játszik a környék parasztságának életében. Ez az összefüggés olyan tényezőként mutatható ki, mint az iskolázott-

sági szint, a településstruktúra, a munkamegosztás differenciáltsága, a munkaerőmozgás, a jövedelmi viszonyok alakulása, a szabad idő-munkaidő aránya, ennek összetétele, a közéleti-politikai tevékenység stb.

Természetes, hogy — bár a tulajdonviszonyok és a munkamegosztási viszonyok alapján egységes rétegek kell tekinteni a városnak ezt a népességszociológiai — belsőleg nem tekinthető tagolatlannak; számos tényező alakít ki olyan további kisebb csoportokat, amelyeknek érdekei, életkörülményei nem lehetnek azonosak és esetenként összeütözközés is jelentkezik közöttük. Az objektív mutatókon túl ez olyan szubjektív véleményekből is kiderül, amelyek a szövetkezeti demokráciára, a véleménynyilvánítás formáira és hatékonyságukra, a munkahe-lyi légkör megítélésére stb. vonatkoztak. Mindaz, hogy az iskolai végzettség, a fizikai-szellemi munkában való foglalkoztatottság, a politikai szervezeti tagság stb. meglehetősen polarizáló hatású, egyben felhívja a figyelmet arra is, hogy van még további fejleszteni való a termelőszövetkezetek döntési rendszerében.

A vizsgálat végső fokozatára eljutott: olyan árnyalt és pontos képet tudott adni a szegedi termelőszövetkezeti tagok „hogyan-éléséről”, amely képes volt a valóságnak megfelelően visszatükrözni ennek a rétegnek összetettségét, de egyben homogenitását is, fejlődésének állandó és változó tényezőit.

RÉVÉSZ BELA

KOLLÉGIUMI SZINTEN

Sikeres félévet zárt a József Attila Diákotthon, ahol február 27-én került sor a beszámoló közgyűlésre. A diákotthon hallgatóinak legmagasabb fórumát a szokottnál nagyobb érdeklődés előzte meg.

„A diákotthon kollégiummá fejlesztése megköveteli tőlünk, hogy olyan közösséget alakítsunk ki, amely a munkatervben foglaltakat együttesen valósítja meg és ezáltal továbbfejleszti a diákotthonban kialakult jó közösségi szellemet.

Az idézett sorok a diákotthon munkatervének fő célját foglalják össze. Ezeknek az általános irányelveknek rendeltele alá tevékenységét a diákvezetőség. A titkári beszámoló tényekkel támasztotta alá a végzett munka eredményességét. A diákotthoni tevékenység egyes területeinek áttekintése a munkatervben kitűzött célok és az ebből megvalósítottak összevetése után megállapítható, hogy méltán került előterjesztésre a kollégiumi cím odaítélését kérő javaslat.

A kollégiumok, diákotthonok munkájának mindig sarkalatos pontja volt és az elkövetkező időben is az marad az agitációs-propaganda munka és ezzel szoros összefüggésben az eszmei, politikai nevelőmunka. Talán ezeknek a feladatoknak tettek eleget legjobban a József Attila Diákotthon lakói. A már szinte hagyományossá vált Politikuskor Fóruma sorozat előadásain nagy számban vettek részt a kollégisták, s hallgatótársaik.

A diákotthon lakóinak munkája és fő kötelessége a tanulás — olvashatjuk a szervezeti szabályzatban, A József Attila Diákotthon tanulmányi átlaga „nagy” négyes. Bizonyítva azt, hogy a mozgalmi munka színvonalának emelésével egyidőben a tanulásról sem feledkeztek meg. A közgyűlés a Diákbizottság beszámolóját a kiegészítésekkel együtt elfogadta. A második napirendi pont a diákvezetőség tisztújítása volt. A három kar képviselőiből álló jelölő bizottság a közgyűlés előtti hetekben elvégezte munkáját. Az előterjesztett javaslat megalapozottságát bizonyítja, hogy a jelölőket csaknem egyhangú szavazással választották meg. A Diákbizottság titkára Oláh Béla II. éves joghallgató lett. A DB tagjai: Koch György, Sisák Péter, Szathmáry Béla, Matolay Béla joghallgatók. Kelemen Márton és Károlyfalvi József bölcsészhallgatók, Racsmány Máté és Borosán Tibor TTK-s hallgatók lettek.

Kubai hét a Hermanban

(Folytatás az 1. oldalról.)

zül sokáig a matematikusok vezettek, s végül a biológusok csapata győzött. A tudásszomj mögött a vetélkedő fődíja — egy üveg havannai rum — iránti szomj is ösztönözte a vetélkedőket. A Kuba tengereiből származ-

kal. A csinos kubai lányok pusztán jelenléte is biztosította a sportdelután sikerét.

A kubai hetet VIT-bull zárta pénteken este. Szellemes játékokat találtak ki számukra a rendező hallgatók. Nagyokat nevetünk, amikor a lányok ették pár-

A győztes csapat tagjai (balról jobbra): Szűcs Erzsébet, Gyenes János, Tóth Tibor, Kiss Dénes és Györfi István

zó értékes kagylókat — második díjként — a földrajzosok nyerték, de kubai hallgatóink minden csapattagnak kedveskedtek valamilyen népművészeti tárggyal, jelvényrel, plakáttal, képeslappal. Igazán sokat tanultunk és jól szórakoztunk ezen az estén.

A vetélkedő előtt barátságos futballmérkőzés volt vegyes (fiú-lány, kubai—magyar) csapatok-

juk nyakáról az almát, vagy amikor a következő feladatra jelentkezett fiúknak kellett egymásnak szerelmet vallani nevetés nélkül. A játékok után beállott félhó-mályban az influenzajárvánnyal mit sem törődve „tudós”- és tanárjelöltek munkálkodtak a népek barátságán.

OROSZ ERIKA
IV. mat-földr.

MAPRJAL-konferencia

Az Orosz nyelv- és irodalomtanárok Nemzetközi Szövetsége, a MAPRJAL magyarországi Szekciójának Csongrád megyei tagozata, a Puskin Orosz nyelvi Intézet budapesti tagozata és a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat február 21-én Szegeden orosz nyelv- és irodalomtudományi regionális konferenciát rendezett. A tanár szerepe az orosz nyelv- és irodalomoktatás folyamataiban címmel orosz nyelven hallhattak érdekes előadásokat a résztvevők.

A konferenciát dr. Fenyvesi István tanárkezelő főiskolai docens, a MAPRJAL alelnöke, a Csongrád megyei tagozat elnöke nyitotta meg. Utána dr. Koncz János, az MSZMP Csongrád megyei Bizottságának titkára, a neveléstudományok kandidátusa A pedagógus szerepe napjaink magyar közoktatásában címmel tartott előadást. A program szerint ezután plenáris- és szekciós előadások következtek. Az előadások érintették például a következő témá-

kat: a tanulói magatartás és a tanár viszonya az orosz nyelv oktatásában; az orosz nyelv-tanár helye és szerepe az oktatási folyamat megszervezésében; az orosz tanár és a tanuló közösség; a fordítás és a hallgatók beszédfejlesztése; a tanszéki oktató-nevelő munka szerepe a hallgatók tanárrá nevelésében stb.

A József Attila Tudományegyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Orosz Nyelvi és Irodalmi tanszékeinek oktatói és a gyakorlati általános iskola tanárai — Bokányi Dezsőné, Budai Júlia, dr. Fenyvesi István, Györke Zoltán, dr. Hegedűsné Gajgyonkova Tatjana, dr. Héjjas Endre, Ilijas Mihail Ivanovics, Jáger Ilona, Korcsic Mihail Alekszandrovics, Lepahin Valerij Vlagyimirovics, dr. Pete István, dr. Rakonczás Pál, dr. Rosta Sándor, dr. Szalmáné Natalia Szmjonovna Richter, dr. Szőgéné Olga Vasziljevna, Tóthné Herdélyi Eszter — voltak többek között a konferencia előadói.

Meleg, belvárosi szobában, egyedül

Előjáték (majdnem komoly):
A középkorú hölgy az e tájékon nem ismerősök óvatosságával közelodik a szerkesztőség üvegablak ajtajához. Hosszú, sülbehasító nyikorgás jelzi érkezését. Zavartan lép be az írógép kopogásától hangos helyiségbe. Már nyitná is a száját, hogy elmondja mi járta van. Am, gyorsan megkapja a felvilágosítást — hisz nem ő az első eltevedő —: „az alberleti iroda a KISZ-bizottságon található!”. A pillanatnyi elképedést, az információ után, hamarosan felderült arc követi, s a középkorú hölgy indul a megadott címre. Tévedése kapóra jön — mint téma —, s a nyomába szegődöm...

Közjátékok (komolyan):
A József Attila Tudományegyetem KISZ-irodájában alig fért, akkora a sürgős-forgás. No, nem, még nem elsősorban az alberleti iroda csábítja ide az embereket ilyen nagy számban (hiszen mindössze február 1-e óta létezik), egyelőre még az elmúlt esztendő októberében létrehozott munkaközvetítő iroda a sikeresebb. Szondi Ilkó, és újabb kezdeményezés kiáltója és gazdája szinte ki se látszik a munkából. Térül-fordul a szűk helyiségben, magyaráz, tanácsokat ad, feljegyzi a kívánságokat. A munkát keresők több foglalkozást igényelnek, az alberletre vadászók ugyanis nagy kék spirálfüzetekből saját maguk kereshetik ki a címeket.
Lukács Zoltán negyedéves bölcsészhallgató is hasonlóképpen eszelepszik. Érdeklődésemre elmondja, hogy mióta Szegeden tanul, ez lesz az ötödik lakhelye — ha sikeres lesz a tudakozás. Nyaranként eddig ugyanis min-

dig felmondott. Túl sokat kérétek.
— Miért pont februárban keresel új lakhelyet, ilyenkor nem nagyon szoktak?
— Ahol jelenleg lakom, az Ady terep, meglehetősen hideg van, ráadásul a fűtést is én fizetem. A vizsgaidőszak viszont nem alkalmas az alberletek után való járkálásra.
— Mi lenne az igazán kedvedre való?
— Itt a belvárosban, egy gázfűtéses szoba, a mostaniban ugyanis olajkályha van. Szeretnék lehetőleg egyszemélyeshez jutni.
A válogatás véget ért, Zoltán meglelte a neki — reménye szerint — megfelelő címet. Mielőtt elindul, még elismerően bólint Ilkó felé: — Csak jó ez a kezdeményezés, sokat segíthet vele a diákoknak.

Főbérlő — először

Közben cserélődnek a látogatók, ki munkát szeretne, ki alberleti cím után kutat, s van, aki szobát ígér. Rakonczai László, né kisssé megilletődötten mondta el jövetelének célját:
— A helyi újságban megjelent hirdetésre jöttem, két lány részére szeretnék szobát kiadni újszegedi lakásomban. Az igazság az, hogy három és fél évig én is laktam alberletben, úgy-hogy tudom, milyen az. Most először leszek főbérlő. Igényem leginkább az, hogy fiúkat ne hozzanak fel a lakásba. Persze, ha vőlegényről van szó, az más. Egvéhként, a lányok mindent használhatnak, fürdőszobát, konyhát.

Újabb és újabb vendégek érkeznek, túlnyomórészt hallgatók. Az alberletek többsége jelenlegi helyének elégtelen volta miatt jött. Akad, aki azért fordul az irodához, mert a kollégiumból volt kénytelen gyorsan távoznia. Egy azonban bizonyos, a legtöbbben a belvárosban szeretnének lakni, közel az egyetemhez, számukra legfontosabb helyekhez. S ez érthető igény.

Alberlet — ingyért

Lassaoskán kiürül az iroda, véget ér a délután kettőtől háromig tartó „hajtsza”. Szondi Ilkó az utolsó simításokat végzi

— Nem adnátok ki nekem az irodát havi ezerért?

nyilvántartásban, aztán készségesen válaszol a kérdéseimre.
— Az alberleti iroda létesítésének alapját a hallgatók egymás közötti beszélgetései, a felmerült igények jelentették. Így előnyös helyzetbe kerülnek, hiszen egészen másként fogadják őket, mint mikor maguk keresték fel a hirdetésekben közölt címeket. Ennek oka, hogy a tulajdonosok érzik, valamilyen „közület” áll a hozzájuk bekapogatók mögött. Nagyobb a variációs lehetőség is. Ez abban a formában valósul meg, hogy vagy az alberletet kereső diák, vagy a szobát kiadni szándékozó előjegyzeti magát nálunk, és vár a megfelelő partnerra.
— Milyen módszer szerint dolgoztok?
— Először is rengeteg alberleti címet gyűjtünk össze, éppen a nagyobb választási lehetőség biztosítása végett. Eddig több, mint száz főbérlő jött el hozzánk. Azokat a hallgatókat pedig, akik kimennek megnézni az átánlott helyeket, arra kérjük, küldjék vagy mondják el a látottakról a véleményüket. A visszajelzéseket mi nyilvántartásban vezetjük. A hozzánk fordulókat megértettük, mit kívánunk s miért, hiszen külön felkérés nélkül is szinte minden esetben postázzák, vagy szóban közlik velünk tanácsaikat. Van, aki nagyon sajtóírók szorgalmas: Baranyai József TTK-s hallgató például külön napirenden írta le az általa megtekintett alberletek megközelítési módját, sőt még alaprajzot is készített róluk.
— Gondolom, különlegességek is akadnak...
— Előfordulnak ha nem is nagy számban. Beállt például hozzánk egy szobatalálós azaz nagy német nyelvű alberlet kereső alberlet kereső. A feleségé-

nek próbál ily módon társalgó partnert szerezni. Néhány család ingyen is kiadná a szobáját, mindössze annak fejében, hogy — mivel éjszakai műszakban dolgoznak — törődjön a gyerekekkel is.

— Alig több, mint egy hónapja működik az alberleti iroda. Mik a kilátások, hogyan válik be ez az ötlet?
— Az indulásnál voltak nehézségek, hiszen sokkal többen jelentkezték szobát kiadni szándékozóknak, mint igénylők. Ez többé-kevésbé érthető is, nemrég fejeződött be a vizsgaidőszak, s a hallgatók többsége nyáron, vagy az új tanév kezdetén jár alberletek után. Azt hiszem ebben sok segítséget tudunk majd nyújtani nekik.

A hallgatók érdekében

Végjáték (teljesen komoly):
— Csaknem fejlesztendeje működik a munkaközvetítő iroda, nemrég óta az alberleti. Nem jelent ez túl sok munkát?
— Kétségtelen, sokan keresnek fel bennünket, s mindegyiküknek igyekszünk megoldani a gondját. De a célunk is éppen ez: a hallgatók érdekeinek szolgálata. Egyébként dicséret illeti a segítőtársaimat is, különösen: Óvári Juditot, Szániei Agnést és Gergely Erzsébetet.
Végzőként pedig annyit: lapunkban októberben már jelentük, három budapesti egyetemen már régóta jól bevált gyakorlat az alberleti irodák fenntartása. Már csak ezért is örömmel kell, hogy elöltözt bennünket a szegedi kezdeményezés. S ha az irodahelyiség problémát is sikerül megoldani, ez az örömmel valóban teljes lesz...

SZALAY ZOLTÁN